

Nici un fel de compromisuri

Robul i-a răspuns: „Poate că femeia n-are să vrea să mă urmeze în țara aceasta; va trebui să duc oare pe fiul tău în țara de unde ai ieșit tu?” Avraam i-a zis: „Să nu care cumva să duci pe fiul meu acolo! Domnul, Dumnezeuul cerului, care m-a scos din casa tatălui meu și din patria mea, care mi-a vorbit și mi-a jurat, zicând: „Seminței tale voi da țara aceasta”, va trimite pe îngerul Său înaintea ta; și de acolo vei lua o nevastă fiului meu. Dacă femeia nu vrea să te urmeze, vei fi dezlegat de jurământul acesta, pe care te pun să-l faci. Cu niciun chip să nu duci însă acolo pe fiul meu.”

Geneza 24, 5-8

Cartea Geneza este atât o carte a începuturilor, cât și o carte a epocilor. Apostolul Pavel folosește persoane ca Sara și Hagar, Esau și Iacov, și altele, ca să facă adevărurile mai clare. Cartea Geneza este de la început și până la sfârșit o carte care instruește pe cititor în perioadele de timp ale lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a spus: »Lucrurile acestea au un sens simbolic«. Prin aceasta nu vrea să spună că nu au fost fapte reale, ci că ele pot fi folosite ca tablouri pentru a învăța ceva. Același lucru vreau să-l afirm și cu privire la acest capitol. El relatează despre lucruri care au fost realmente spuse și făcute, dar totodată conține o învățătură biblică cu privire la lucrurile cerești. Adevăratul slujitor al lui Hristos este ca Eliezer din Damasc, care a fost trimis să găsească o soție pentru fiul stăpânului său. Dorința Lui mare este să I se prezinte lui Hristos, la venirea Lui, mulți oameni ca mireasă, ca soție a Mielului.

Înainte ca robul credincios al lui Avraam să pornească la drum, a discutat cu stăpânul său; și aceasta este lecția pentru noi, care am fost trimiși de Domnul nostru în lucrare. Înainte de a lua parte la lucrarea Lui, să căutăm fața Domnului și să-I spunem toate greutățile la care ne așteptăm. Înainte de a pleca la lucru, trebuie să știm ce facem și pe ce fundament stăm. Să ascultăm din gura Domnului ce așteaptă El de la noi și în ce măsură vrea să ne ajute în lucrare. Vă somez, iubii mei robi împreună cu mine, să nu mergeți la oameni în Numele lui Dumnezeu atâta timp cât nu ați mers mai întâi la Dumnezeu pentru oameni. Nu încercați să duceți un mesaj pe care voi înșivă nu l-ați primit mai întâi de la Duhul Său Sfânt. Când veți ieșiți din camera voastră de părtășie cu Dumnezeu și vă veți așeza înaintea oamenilor în lucrare, atunci vă va înconjura o prosperitate și o putere căreia nimeni nu i se va putea împotrivi. Slujitorul lui Avraam a vorbit și a acționat ca unul care s-a simțit strâns legat de ceea ce i-a spus stăpânul său. Drept urmare, singura lui dorință a fost să știe care era miezul și amploarea misiunii sale.

La începutul predicii mele doresc să vă rog ca în primul rând să vă gândiți la *misiunea plăcută, dar foarte importantă a slujitorului*. Era o misiune plăcută; clopotele încheierii căsătoriei răsunau în jurul lui. Căsătoria moștenitorului trebuia să fie un eveniment de mare bucurie. Pentru rob era o misiune de onoare să fie delegat să caute o soție pentru robul stăpânului lui. Și cu toate acestea era o misiune care cerea multă responsabilitate, și nu era nicidecum ușoară. Fără să observe, se puteau strecura greșeli. Pentru aceasta avea nevoie de toată înțelepciunea lui și pentru o chestiune așa de delicată era chiar nevoie de mai mult. O călătorie lungă stătea înaintea lui, în ținuturi fără străzi și fără drumuri. Trebuia să găsească o familie, pe care nu o cunoștea, și din această familie să aleagă o femeie, care îi era tot așa de necunoscută, și care trebuia totuși să fie adevărata soție a fiului stăpânului său. Toate acestea erau o lucrare mare.

Lucrarea pe care o avea de făcut omul acesta era *o chestiune intimă (de dragoste) pentru stăpânul său*. Isaac avea vârsta de patruzeci de ani și a dat de înțeles că vrea să se căsătorească. Avea un duh blând și liniștit și de aceea avea nevoie de un duh activ, care să fie cu el și să-l impulsioneze înainte. Moartea Sarei i-a răpit mângâierea în viață, pe care a găsit-o la mama lui și fără îndoială a dat naștere în el dorinței după o societate intimă. Avraam era bătrân, da, înaintat în vârstă, și dorea să vadă împlinirea făgăduinței, că urmașii lui vor fi numiți în Isaac. Foarte îngrijorat, el a pus pe robul lui să jure solemn, a însărcinat pe robul său să meargă la vechea

reședință a familiei din Mesopotamia și acolo să găsească o mireasă pentru Isaac. Cu toate că această familie nu corespundea în totul dorințelor sale, era lucrul cel mai bun, pe care îl cunoștea, și, deoarece acolo era puțină lumină cerească, spera ca în locul acela să găsească soția cea mai bună pentru fiul său. Misiunea, pe care a dat-o robului său, era foarte serioasă.

Frații mei, aceasta nu este nimic în comparație cu sarcina care apasă pe adevăratul slujitor al lui Hristos. Tot ce este în inima Tatăl ceresc, este, să dea Fiului Său o Biserică (Adunare), care să aparțină pentru totdeauna Preiubitelui Său. Isus nu trebuie să rămână singur; Adunarea Sa trebuie să fie soția Lui scumpă. Tatăl voia să caute o mireasă pentru marele Mire, o răsplată pentru Mântuitorul, o mângâiere pentru Salvatorul. De aceea El dă tuturor, celor care îi cheamă pentru vestirea Evangheliei, misiunea, să caute suflete pentru Isus și să nu se odihnească până când inimile se logodesc cu Fiul lui Dumnezeu. O, ce har, să ai privilegiul să îndeplinești această misiune!

Persoana, pentru care trebuie căutată această soție, face ca mesajul să fie și mai important. Isaac era o personalitate deosebită, pentru rob era unic în felul lui. Era un om, care a venit pe lume în baza unei făgăduințe, nu după firea pământească, ci prin puterea lui Dumnezeu. Știți cum în Hristos și în toți aceia care sunt una cu El, vine viața prin făgăduința și puterea lui Dumnezeu, și nu prin oameni. Isaac însuși era împlinirea unei făgăduințe și moștenitorul acestei făgăduințe. Domnul nostru Isus este nespus de minunat ca Fiu al Omului! Cine poate să explice întruparea Lui? Unde să i se găsească o soție? Un suflet potrivit pentru cununie? Isaac a fost jertfit; a fost pus pe altar, și cu toate că nu a trebuit să moară realmente, mâna tatălui său a scos cuțitul care urma să-l străpungă. Avraam a jertfit în duh pe fiul său; și voi cunoașteți pe Acela despre care și pe care Îl vestim: Isus, care Și-a dat viața ca jertfă pentru păcătoși. El S-a dat în totul ca jertfă lui Dumnezeu. O, pentru rănilor și pentru sudoarea care a curs ca niște picături mari de sânge, vă întreb: unde găsim o inimă potrivită, ca s-o cununăm cu El? Cum să găsim bărbați și femei, prin care să putem răsplăti așa cum se cuvine o așa dragoste divină și minunată, ca a Celui răstignit? Și Isaac a fost înviat dintre cei morți, numai simbolic. Pentru tatăl lui a fost ca »mort«, așa cum a spus apostolul; și el i-a fost dat înapoi dintre cei morți. Dar Domnul nostru S-a ridicat realmente din moarte și astăzi este Biruitorul asupra morții și Pustiitorul mormântului. Cine să fie unit cu acest Biruitor? Cine este potrivit, să trăiască în veșnicie cu această Persoană minunată? Am putea presupune că orice inimă năzuiește după această fericire și tresaltă de bucurie la perspectiva unei căsnicii de neasemănat cu aceasta, și nimeni nu dă îngrozit înapoi, numai dacă își simte nevrednicia. Cu toate că ar trebui să fie așa, din păcate nu este așa.

Ce misiune importantă avem noi de îndeplinit, să găsim pe aceia, care într-o unitate sfântă să fie legați pentru totdeauna cu Moștenitorul făgăduinței, da, cu Cel jertfit și înviat! Isaac era totul pentru Avraam. El ar fi spus lui Isaac: „Tot ce am, îți aparține.” Aceasta este valabil și cu privire la Domnul nostru minunat, pe care Dumnezeu L-a făcut Moștenitorul tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și lumile, »căci toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El«. Ce demnitate este acordată oricui este logodit cu Hristos! La ce prestigiu mare vei fi ridicat, dacă vei deveni una cu Hristos! O, vestitor al Cuvântului, ce lucrare ai tu astăzi de făcut, să găsești pe aceia cărora să le pui brățara și să le atârni de gât piatra prețioasă! Cărora să li se spună: „Vrei să dai inima ta Domnului? Vrei tu ca Isus să fie speranța și mântuirea ta? Ești tu gata să devii al Lui, ca astfel El să devină al tău?”

Nu am spus pe drept, că este o misiune plăcută, dar importantă, dacă vă gândiți *cum trebuie să fie mireasa, ca să se căsătorească cu Fiul Domnului său?* Ea trebuie să fie cel puțin ascultătoare și frumoasă. Pentru nunta cu Mielul, inimile trebuie să fie ascultătoare. Fără o inimă care iubește nu poate exista căsătorie cu Isus. Unde găsim această inimă ascultătoare? Numai acolo unde a lucrat harul lui Dumnezeu. Ah, atunci știu cum pot să găsesc frumusețe la fiii oamenilor! Așa cum este natura noastră, stricată prin păcat, această sfințenie minunată se poate datora numai Duhului Sfânt, și dacă aceasta a avut loc, vom avea o înfățișare plăcută în ochii Domnului Isus. Din păcate, în ascultătorii noștri se găsește o repulsie față de Hristos și aversiune ca să-L primească, și totodată un caracter nedemn și o nedestoinicie îngrozitoare! Duhul lui Dumnezeu

sădește o viață a cărei origine este cerească și înnoiește inima prin nașterea din nou de sus; și după aceea vrem să fim una cu Isus, dar nu înainte de aceasta.

Ce trebuia să fie femeia cu care urma să se căsătorească Isaac? Ea trebuia să fie o bucurie; soția și prietena lui plină de dragoste. Ea devenea partenera bunăstării lui, și în mod deosebit era părtașa la marele legământ făcut cu Avraam și familia lui. Ce face Hristos cu un păcătos care vine la El? El se bucură de el; vorbește cu el; îi ascultă rugăciunile; îi primește cântările de laudă; lucrează în el și prin el și Se proslăvește pe Sine Însuși în el. Face pe cel credincios să fie împreună-moștenitor al tuturor lucrurilor care Îi aparțin și îl introduce în visteria legământului, unde bogățiile și slăvile lui Dumnezeu sunt păstrate pentru aleșii Lui. Unii consideră vestirea Evangheliei un lucru neînsemnat, și cu toate acestea, dacă Dumnezeu este cu noi, lucrarea noastră este mai mare decât a îngerilor. Smerit spui tinerilor și tinerelor din grupa de tineret despre Isus și unii te numesc în batjocură „este numai un învățător de școală duminicală”, dar lucrarea ta are valoare spirituală, necunoscută senatorilor și împăraților. De cuvintele tale depinde moartea și iadul. Tu vorbești despre soarta duhurilor nemuritoare și duci suflete de la pierzare la slavă, de la păcat la sfințenie.

Slujitorul, care a primit misiunea de la Avraam, nu trebuia să ocolească nicio oboseală. Se putea cere de la el să parcurgă distanțe mari; probabil că a primit o indicare generală cu privire la direcția în care trebuia să meargă, dar nu cunoștea drumul. Avea nevoie de călăuzirea lui Dumnezeu și de protecția Lui. Când a ajuns la locul indicat, a trebuit să se folosească de judecata sănătoasă a minții omenești și în același timp să se facă dependent de înțelepciunea și bunătatea lui Dumnezeu. Era o minune extraordinară, dacă găsea femeia aleasă, și numai Domnul putea să facă s-o găsească. El posedă toată grija și credința necesară. Am citit cum s-a pregătit de călătorie și s-a rugat. Noi am fi zis: „Cine ar putea să fie potrivită?” Vedem însă că Domnul l-a pregătit pentru aceasta și el și-a îndeplinit cu succes misiunea. Cum ne putem noi pregăti, pentru a câștiga suflete pentru Isus? Cum putem învăța să rostim cuvintele potrivite? Cum să oferim învățătura potrivită cu starea inimii lor? Cum să reacționăm la sentimentele lor, la prejudecățile, grijile și ispitele lor? Fraților, noi, cei care vestim permanent Evanghelia, putem să strigăm către Dumnezeu: „Dacă prezența Ta nu este cu noi, nu ne lăsa să plecăm”. Să cauți perle pe fundul mării este un joc de copil în comparație cu căutarea sufletelor în Londra păcătoasă. Dacă Dumnezeu nu este cu noi, zadarnic ne vor ieși ochii din cap uitându-ne după oameni și nu va folosi la nimic dacă ne rupem încălțămintea mergând după oameni.

În al doilea rând vreau să vă gândiți la tema îndreptățită, despre care vorbea robul. El a zis lui Avraam: »Poate că femeia nu va vrea să mă urmeze în țara aceasta.« Aceasta este o problemă serioasă, esențială, foarte răspândită. Dacă femeia nu vrea, nu poți face nimic. Forța și înșelătoria n-au ce căuta în astfel de situații. Trebuie să existe o voință adevărată, altfel nu va lua naștere nicio căsnicie. Aceasta era greutatea; aici era vorba de voință. Frații mei, aceasta este problema noastră, ca și atunci. Permiteți-mi să prezint detaliat această greutate, așa cum ea stătea înaintea robului, și cum ni se prezintă și nouă.

S-ar putea ca ea să nu creadă relatarea mea, sau să nu se lase impresionată de ea. Dacă voi merge la ea și îi voi spune că Avraam m-a trimis, probabil că mă va privi în față și îmi va spune: „Sunt mulți înșelători în zilele noastre.” Dacă îi voi spune că fiul stăpânului meu este deosebit de frumos și de bogat și dorește mult s-o aibă de soție, s-ar putea să răspundă: „Povești ciudate și istorisiri de dragoste se aud multe în zilele noastre, dar cei înțelepți nu-și părăsesc casa.” Fraților, în cazul nostru aceasta este un lucru trist. Marele proroc, evanghelist al Vechiului Testament, a strigat: »Cine a crezut vestirea noastră?« Și noi strigăm cu aceleași cuvinte. Oamenii nu se sinchiesc de mesajul despre dragostea mare a lui Dumnezeu față de fiii rebeli ai oamenilor. Ei nu cred că nespuse de minunatul Domn caută să câștige dragostea oamenilor sărmani, neînsemnați, și pentru aceasta Și-a dat viața. Golgota cu toată bogăția ei de har, de dureri, de dragoste și de merite, nu este luată în seamă. Noi avem de povestit cu adevărat o istorie minunată și ea pare chiar prea bună, ca să fie adevărată, dar este trist, că mulțimea poporului merge pe drumul ei, alergând după nimicuri, iar această realitate măreață o consideră un vis. Mă aplec cu

consternare, că dragostea mare a Domnului meu, care L-a făcut chiar să moară pentru oameni, nu este considerată demnă de a fi ascultată și cu atât mai puțin de crezut. Aici este o căsătorie cerească, o nuntă împărătească este în apropierea voastră, dar voi vă întoarceți făcând o remarcă batjocoritoare și preferați vraja păcatului.

Mai exista și o altă problemă: *Ea trebuia să iubească pe cineva care nu l-a văzut niciodată.* Ea abia a auzit că există o persoană ca Isaac, și să-l iubească așa de mult, încât să părăsească rudele ei și să plece într-o țară îndepărtată? Ea putea face aceasta, deoarece a recunoscut voia lui Dumnezeu în această privință. Dragii mei ascultători, tot ce vă spunem se referă la lucruri pe care voi nu le-ați văzut – aceasta este problema noastră. Voi aveți ochi, și vreți să vedeți totul, dar există o Persoană, pe care voi încă nu o puteți vedea acum, cineva, care a câștigat dragostea noastră, pentru că noi Îl credem. Putem să spunem cu adevărat despre El: »Pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită.« Știu că veți replica la rugămintea noastră: „Cereți prea mult de la noi, atunci când ne cereți să iubim pe Hristos, pe care nu L-am văzut niciodată.” Dar pot să vă răspund: „Exact așa este; cerem de la voi mai mult decât ne așteptăm să primim.” Dacă Dumnezeu, Duhul Sfânt, nu va lucra o minune în inima voastră, noi nu vă vom putea convinge să renunțați la legăturile vechi și să vă alipiți de Domnul nostru preaiubit. Și cu toate acestea, dacă veniți la El și Îl iubiți, El vă va da mai mult decât satisfacție sufletească. În El veți găsi odihnă pentru sufletele voastre și o pace care întrece orice pricepere.

Este posibil ca slujitorul lui Avraam să se fi gândit: *probabil va respinge o schimbare așa de mare*, să se mute din Mesopotamia în Canaan. Ea s-a născut și a crescut într-o țară liniștită și toată viața și-a petrecut-o în casa părintească. O căsnicie cu Isaac însemna ca ea să se desprindă de locurile natale. Tot așa și voi, nu puteți avea în același timp pe Isus și lumea; trebuie s-o sfârșiți cu păcatul și să vă alipiți de Isus. Trebuie să renunțați la lume cu povara ei, la lumea modei, la lumea științifică și la așa-zisa lume religioasă. Dacă deveniți creștini, trebuie să vă despărțiți de obiceiurile vechi, de motivele vechi, de ambițiile vechi, de distracțiile vechi, de lăudăroșeniile vechi, de felul vechi de gândire. Toate aceste lucruri trebuie să devină noi. Trebuie să lăsați înapoia voastră lucrurile pe care le-ați iubit, și să căutați multe lucruri, pe care până acum le-ați disprețuit. Trebuie să fie o schimbare mare pentru voi, ca și cum v-ați naște și acum ați începe să trăiți.

Pe lângă aceasta, gândul, *că începând din momentul acesta ea trebuia să ducă o viață de pelerin*, putea să pară greu pentru Rebeca, dacă aceasta a fost cu adevărat o greutate. Însemna să schimbe casa și curtea cu un cort și viață de țigan. Avraam și Isaac n-au găsit nicio cetate în care să locuiască, ci au mers de la un loc la altul, au locuit numai cu Dumnezeu. Felul lor de viață exterioară era tipică drumului vieții de credință, pe care merg credincioșii în lume. În ceea ce privește intențiile și țelurile lor, Avraam și Isaac erau în afara lumii; ei trăiau în lume fără să aibă relații de durată cu ea. Erau oameni, care aparțineau Domnului, și Domnul le aparținea lor. El i-a pus deoparte pentru Sine, și ei s-au pus deoparte pentru El. Rebeca ar fi putut spune: „Aceasta nu este pentru mine. Nu pot să mă înjosesc singură. Nu pot să renunț la comoditatea unei locuințe, ca să umblu pe câmpiile unde se duc turmele.”

Celor mai mulți oameni nu li se pare ceva bun să trăiești în lume, dar să nu ai nimic de la ea. Ei nu sunt străini în lume; ei doresc mai multă onoare în „societate”. Dacă un om devine nelumesc și face lucrurile spirituale țintă a sa, va fi disprețuit, fiind considerat un visător entuziast. Mulți oameni gândesc, că lucrurile credinței trebuie numai citite și predicate, dar ca ele să fie trăite ar însemna o existență visătoare și nepractică. Și cu toate acestea viața spirituală este singura realitate; conținutul ei este în cel mai adânc sens vizionar și imaterial. Atâta timp cât Domnul nu înnoiește inima, omul va prefera totdeauna pasărea din mână în locul porumbelului de pe gard.

În afară de aceasta, s-ar fi putut *ca femeia să nu fie interesată de făgăduințele legământului.* Dacă ea nu ar fi avut respect pentru Domnul și voința Lui revelată, ar fi fost foarte puțin probabil ca ea să meargă cu slujitorul și să se căsătorească cu Isaac. El era moștenitorul făgăduinței, moștenitorul privilegiilor legământului, pe care Domnul le-a făgăduit. Aleasa lui va deveni

mama seminței alese, în care Dumnezeu a hotărât să binecuvânteze toată lumea în toate timpurile; Mesia, sămânța femeii, urma chiar să zdrobească capul șarpelui.

În al treilea rând vreau să mă exprim mai clar cu privire la *întrebarea justificată a slujitorului*. Acest administrator înțelept a zis: »Poate că femeia n-are să vrea să mă urmeze în țara aceasta; va trebui să duc oare pe fiul tău în țara de unde ai ieșit tu?« Dacă ea nu vrea să vină la Isaac, să se ducă atunci Isaac la ea? Aceasta este întrebarea care ni se pune: dacă lumea nu vine la Isus, să adapteze atunci Isus învățătura Lui la lume? Cu alte cuvinte: dacă lumea nu vrea să se ridice la nivelul Adunării, să se coboare Adunarea la nivelul lumii? În loc să rugăm pe oameni să se pocăiască, să părăsească rândurile păcătoșilor și să se despartă de ei, să facem legături cu lumea păcătoasă și în felul acesta s-o influențăm, permițându-i să ne influențeze? Să facem să ia naștere o lume creștină?

Să prelucrăm învățătura noastră în scopul acesta? Unele lucruri sunt demodate, necruțătoare, aspre, nepopulare – să renunțăm la ele! Folosiți vechile expresii, ca să plăceți „credincioșilor adevărați” împotriviți, dar dați-le un sens nou, ca să câștigați pe filozofi necredincioși, care se furișează. Ciunțiți marginile adevărilor care nu convin și reduceți tonul dogmatic al descoperirilor de netăgăduit; afirmați că Avraam și Moise au făcut greșeli și toate cărțile, care până acum au fost onorate, sunt pline de greșeli. Subminați vechea credință și aduceți îndoieli noi cu privire la ea, căci timpurile s-au schimbat și duhul timpului acesta dirijează toate lucrurile referitoare la ce este drept și se cuvine lui Dumnezeu.

Schimbarea învățătoare a învățăturii își are premisa în realitatea falsificată. Se spune oamenilor că ei sunt buni, atunci când se nasc; în felul acesta se răpește puterea afirmației »trebuie să vă nașteți din nou«. Pocăința este ignorată; credința este un medicament comparat cu „îndoiala sinceră”; căința asupra păcatelor și părtășia cu Dumnezeu sunt schimbate cu distracții, socialism și diverse aspecte politice. O creație nouă în Hristos Isus este considerată o invenție ursuză a puritanilor bigoți. Spiritualitatea este disprețuită și în locul ei apare înțelegerea morală modernă. Fii moderni și gândește așa cum gândește lumea care se consideră științifică – aceasta este prima poruncă mare a școlii moderne, și a doua este tot așa de mare: nu fii ciudat, ci fii tot așa de lumesc ca și vecinii tăi.

Oamenii par să spună: nu are niciun sens să mergi mai departe pe acest drum vechi, ca să apuci aici și colo pe unul. Vrem un drum mai rapid. Este un proces lung, dacă așteptăm până oamenii se nasc din nou și Îl urmează pe Isus; să desființăm despărțirea dintre cei născuți din nou și cei nenăscuți din nou! Veniți cu toții la adunare, mântuiți sau nemântuiți! Dorințele și principiile voastre sunt bune, este suficient că le aveți. Nu vă faceți griji cu privire la celelalte lucruri. Noul plan constă în amestecarea Adunării cu lumea, și în felul acesta să acoperim un domeniu mai larg. Prin reprezentații teatrale fac localurile de adunare teatre; serviciile lor divine devin reprezentații muzicale și predicile lor sunt apeluri politice sau prelegeri filozofice. Ei fac templul un teatru și pe slujitorii lui Dumnezeu actori, a căror misiune este să distreze pe oameni. Nu este așa, că ziua Domnului devine tot mai mult o zi de recreere și trândăvie și casa Domnului devine o casă plină cu idoli, sau un club de petreceri, în care se arată mai mult entuziasm pentru sărbătoare decât pentru râvna pentru Dumnezeu?

În al patrulea rând: *Avraam respinge cu credință propunerea slujitorului său*. El spune scurt și clar: »Să nu care cumva să duci pe fiul meu acolo!« Domnul Isus Hristos conduce această societate de pelerini, pe care a luat-o din lume. El spune ucenicilor Săi: »Voi nu sunteți din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.« Noi nu suntem din lume prin naștere, nu suntem din lume în viața pe care o trăim, nu suntem din lume în ce privește țelurile noastre, nu suntem din lume în ce privește duhul, în nicio privință nu suntem din lume. Isus și oamenii care sunt în El constituie un neam nou. Propunerea de a ne reîntoarce în lume este ucigătoare pentru viața noastră spirituală. O voce din cer strigă: „Să nu duci pe fiul meu înapoi acolo.” Nu lăsați poporul pe care Domnul l-a scos din Egipt să se reîntoarcă în casa robiei, ci scoateți pe copiii lor și despărțiți-i de ea, și Dumnezeu va deveni Tatăl lor.

Vedeți cum a reacționat Avraam la întrebare? În fond el vrea să spună: *aceasta ar însemna desconsiderarea rânduiei divine*. »Domnul, Dumnezeul cerului, care m-a scos din casa tatălui meu și din patria mea«, spune Avraam. Dacă El a scos pe Avraam, să se întoarcă atunci Isaac înapoi? Nu este posibil așa ceva. Până astăzi drumul lui Dumnezeu cu Adunarea Sa a fost, să pună deoparte un popor din lume – un popor pentru Sine Însuși, care să-L laude. Preaiubiților, planul lui Dumnezeu nu s-a schimbat. El va chema în continuare pe oamenii pe care i-a hotărât mai dinainte. Să nu încercăm să lucrăm împotriva acestei realități și să presupunem că vom salva mai mulți oameni dacă ignorăm despărțirea dintre moartea prin păcat și viața din Sion. Dacă ar fi fost intenția lui Dumnezeu să binecuvânteze familia în Padan-Aram, lăsând pe aleșii Lui să locuiască acolo, de ce a scos atunci pe Avraam din țară? Dacă Isaac ar fi putut să locuiască acolo, de ce a trebuit Avraam să părăsească țara? Ce am făcut noi atâtea secole, dacă astăzi nu mai este nicio necesitate ca Adunarea să fie despărțită de lume? A fost vărsat sângele martirilor pentru o nebunie? Mărturisitorii creștini și reformatorii au fost nebuni, atunci când au apărut învățăturile Bibliei, dacă ele nu sunt de folos, după cum se pare?

Pentru Avraam ar fi însemnat *tăgăduirea făgăduințelor legământului*. El s-a exprimat așa: »Domnul, Dumnezeul cerului, care m-a scos din casa tatălui meu și din patria mea, care mi-a vorbit și mi-a jurat, zicând: „Seminței tale voi da țara aceasta!”« Să părăsească țara și să se reîntoarcă la locul de unde i-a scos Domnul? Fraților, și noi suntem moștenitorii lucrurilor făgăduite, care încă nu se pot vedea. De aceea trăim în credință și suntem despărțiți de oamenii din jurul nostru. Trăim în mijlocul oamenilor, așa cum Avraam trăia în mijlocul canaanitilor, dar noi aparținem unui alt neam. Am avut parte de nașterea din nou, trăim sub alte legi și acționăm fiind călăuziți de alte motive. Dacă ne reîntoarcem pe căile oamenilor din lume ca să fim considerați de ai lor, atunci am tăgăduit legământul Dumnezeului nostru, atunci făgăduința nu mai este valabilă pentru noi și moștenirea veșnică este în alte mâini. Nu știți aceasta? În momentul când Adunarea zice „vreau să fiu ca lumea”, s-a murdărit cu lumea. Făgăduința legământului și moștenirea legământului nu ne mai aparțin, dacă ne coborâm în lume și renunțăm la domiciliul nostru la Dumnezeu.

În afară de aceasta, *nimic bun nu poate rezulta din încercarea de a te potrivi cu lumea*. Să presupunem că slujitorul ar fi dus pe Isaac în casa lui Nahor, ce motiv l-ar fi determinat să facă aceasta? Să cruțe pe Rebeca de durerile despărțirii de cei dragi ai ei și de greutățile călătoriei? Ce valoare ar fi avut ea pentru Isaac, dacă aceste lucruri ar fi reținut-o? Încercările provocate de despărțire sunt importante și în niciun caz nu trebuie trecute cu vederea. Femeia care se îngrozește de drumul spre soțul ei ar fi o soție rea. Și toți cei mântuiți care duc Adunarea la asemănarea cu lumea și la slăbirea învățaturii ei fac cât o para chioară. Dacă ei vin la noi, întrebarea următoare va fi: „Cum vom putea să scăpăm iarăși de ei?” Nu ne-ar fi de niciun folos. Când israeliții au venit din Egipt, numărul lor s-a înmulțit foarte mult prin egiptenii care au ieșit împreună cu ei. Această amestecătură de popor a făcut lui Israel viața grea în pustie; așa citim, »adunăturii de oameni, care se aflau în mijlocul lor, i-a venit poftă«. Israelii înșiși erau destui de răi, dar era amestecătura de oameni care a început să se plângă. De ce sunt astăzi așa de mulți oameni morți din punct de vedere spiritual? De ce mișună așa de multe învățături greșite prin adunări? Deoarece avem oameni fără Dumnezeu în mijlocul nostru și în lucrările creștine. Râvna pentru numărul mare de oameni și în mod deosebit râvna de atragere a persoanelor cu vază, a stricat multe adunări și a dat naștere la o atitudine de lașitate față de învățătura și practica creștină. Aceștia sunt oamenii care batjocoresc adunările de rugăciune și vor mai bine să aibă a face cu „figurine de ceară vie”. Să ne ferească Dumnezeu de oameni „pocățiți”, care se nasc din coborârea etaloanelor noastre și care tulbură strălucirea spirituală a Adunării!

În afară de aceasta, Avraam era convins că *nu era niciun motiv să ducă pe Isaac înapoi la ei*, căci cu siguranță Domnul îi va găsi o soție. Avraam a zis: »Va trimite pe îngerul Său înaintea ta; și de acolo vei lua o nevastă fiului meu.« Te temi că vestirea Evangheliei nu va putea să câștige niciun suflet? Ți-e frică, că nu vei putea avea succes după placul lui Dumnezeu? Este acesta motivul pentru care îți dorești oratoria? Din cauza aceasta acorzi atâta valoare muzicii,

arhitecturii și florilor? Are loc ceva prin putere și tărie și nu prin Duhul lui Dumnezeu? Aceasta este părerea multora. Unde găsiți voi așa de mulți oameni, ca în această adunare, duminică de duminică, deja de treizeci și cinci de ani? Nu v-am prezentat nimic altceva, decât crucea, crucea fără florile oratoriei, crucea fără superstiție sau emoții, crucea fără diamantele demnitarilor bisericești, crucea fără stâlpii științei laudăroase. Ea are putere suficientă ca să atragă privirea omului mai întâi asupra lui însuși și apoi asupra vieții veșnice! Mulți ani am dovedit cu succes în casa aceasta marele adevăr, că vestirea clară a Evangheliei atrage pe ascultători, conduce pe păcătoși la pocăință și zidește și menține Adunarea. Poporul lui Dumnezeu trebuie să recunoască, că nu este nicio necesitate după mijloace de ajutor dubioase și metode îndoielnice. Și astăzi Dumnezeu mântuiește prin Evanghelie; trebuie să fie numai Evanghelia curată. Este o rușine să rogi pe diavolul să-L ajute pe Hristos. Facă Dumnezeu să avem parte de înflorire, dacă Adunarea lui Dumnezeu se hotărăște să obțină această înflorire numai în chip corespunzător lui Dumnezeu.

În al cincilea rând, *priviți cum Avraam dezleagă pe slujitorul lui de jurământ, dacă acesta s-ar dovedi fără succes în îndeplinirea misiunii.* »Dacă femeia nu va vrea să te urmeze, vei fi dezlegat de jurământul acesta, pe care te pun să-l faci. Cu niciun chip să nu duci însă acolo pe fiul meu!«

Dacă vom fi cândva pe moarte, conștiința noastră nu ne va acuza, dacă am vestit cu credincioșie Evanghelia. Nu ne va părea rău, că nu am jucat rolul nebunului, sau al politicianului, ca să mărim adunarea din care facem parte. O, nu, Domnul nostru ne va dezlega de misiunea noastră, atâta timp cât i-am rămas credincioși, chiar dacă am putut câștiga numai câțiva oameni pentru El. »Dacă femeia nu va vrea să te urmeze, vei fi dezlegat de jurământul acesta, pe care te pun să-l faci. Cu niciun chip să nu duci însă acolo pe fiul meu!« Nu încerca tricuri, care dezonoarează credința. Rămâi credincios Evangheliei simple. Dacă oamenii nu se pocăiesc, ești liber. Dragii mei ascultători, doresc mult mântuirea voastră! Dar eu nu voi prezenta altfel pe Domnul meu, decât așa cum este, nici măcar pentru sufletele voastre, dacă aș putea să le câștig într-un fel greșit. Adevăratul slujitor al lui Dumnezeu este responsabil de zelul și credincioșia lui, dar nu de succes sau lipsa de succes. Rezultatele sunt în mâinile lui Dumnezeu. Dacă un copil din grupa ta de studiu biblic nu este mântuit, dar tu i-ai prezentat cu toată dragostea și seriozitatea Evanghelia despre Isus Hristos, și te-ai rugat pentru copil, nu vei rămâne fără răsplată. Dacă eu vestesc din tot sufletul marele adevăr, că credința în Domnul Isus Hristos va mântui pe ascultătorii mei, și dacă încerc să vă conving și vă rog insistent să credeți în Isus, ca să primiți viața veșnică, atunci depinde de voi, dacă nu vreți, și sângele vostru va veni asupra capului vostru. Dacă v-am adus vestea bună despre harul Său fără plată și despre dragostea Sa și într-o zi mă voi duce la Domnul meu, atunci voi fi liber de responsabilitatea mea. Deseori m-am rugat, ca să pot spune cel puțin ce a putut spune cu adevărat George Fox: „Este marea mea ambiție să fiu liber de sângele tuturor oamenilor. Am vestit adevărul lui Dumnezeu, atât cât l-am cunoscut, și nu m-am rușinat de însușirile lui.”

Dacă Rebeca nu s-ar fi dus la Isaac, și-ar fi pierdut locul în arborele genealogic sfânt. Ascultătorii mei dragi, vreți să aveți pe Hristos, sau nu? El a venit în lumea aceasta ca să mântuiască pe păcătoși, și El nu alungă pe nimeni. Vreți să-L primiți? Vreți să vă încredeți în El? »Cine crede și se va boteza, va fi mântuit.« Vreți să credeți? Vreți să vă lăsați botezați în Numele Lui? Dacă vreți aceasta, mântuirea este a voastră, dar dacă nu vreți, rămân valabile cuvintele Lui: »Cine nu crede va fi osândit.«